

ACȚIUNEA INTERIOARĂ

- I. RECOMPUNEREA ZILEI (NEURONIA)**
- II. MAGNITUDINI**
- III. PLANTAȚIA SAAL**
- IV. ÎNTOARCEREA ÎN VIITOR (LABORATORUL)**
- V. CEAȚĂ ȘI AURĂ**
- VI. UN TIMP DE VIS**
- VII. PSYTTEY**

**I. RECOMPUNEREA ZILEI
(NEURONIA)**

*”Aceste lucruri există
pentru că ele sunt imaginare.”*

(A. France)

Cântă Tu !

Cântă Tu...cu orga ta de
cromozomi ! a venit
noaptea, o himeneu
himeneu: ce mutră
va face mâine specia.

La drept vorbind pe
mundusstrasse sunt
cântări panice: în
Bahamas s-au dus
mundulezul și munduleza
să asculte o pastorală.

O pastorală-document
care mă face să casc.

Cântă Tu cu organita,
imperceptibilule,
ce mutră specială
mâine !

Megalopsihie

O navă caldă exorbitantă vibratilă
în nesfârșita așteptare a
dimineții: navă cu nervi
auriferi !

Este timpul să preamărim sufletul
în curând nefolositor.

În fața oglinzii dumnealui
Onomathopeon vorbește cu
trudă filosoficească la
megafoane:
ororly-ororla-kawadharla !
(nici Zefs n-ar putea
să reziste)

Electroșocuri scutură limvile
megafoanelor.

Semnale tari prefac orașelul
într-o scenă îmbibată cu
cimenturi (ah, memoria de
ciment iubită odată în Heladia!)

Onomathopeon: ”sunt atât de bogat
atât de puternic atât de
falnic, atât de iubitor, atât de,
onomathopeonii mă divinizează,
ce bine-i în peștera mea
ce involuție în peștera ta!”

Satyrul: ”lasă apoftegmele, schimbă
regia și religia, lasă atomuri
și noțiuni și uită-te la noi
cei zgribuliți și pitici
cum înotăm în unturi și clei
pe Strada Mare dintr-un orașel
obscur...”

A venit trecutul

”A venit trecutul” - sunau
litere; în fiecare literă
câte un log și în fiecare
log un soare de logi.
Toți ar fi vrut o rază în
eternitate.
Vezi: roluri ca niște case
părăsite.
A existat cândva un eu sedus
de psihia unei dimineți
când tot ce atingea
urlat și dureri devenea.
Ne chemau voci precise și
fără gravitație.
Vezi: simțul ireal al unui
radio, al unui arici
luminos.
Când frunze începură să dea
soluții zilei, din nou
imaginam viața.

Imaginând neliniștea

Îl văzusem pe Legurpo
deschizând în dezgust
ușa argintată cu
scoici.

Astfel scumpă privire
începe dimineața cu
un geamăt de scoici.

Divide-te! în așteptarea
amiezii vei trăi
într-una din acele
mici resturi.

Legurpo - neliniștea mea.
Proasta mea educație
îi dă un nume de om.

Rodopsina

Goolifern din Wydkul a iubit-o
pe nympha Rodopsina
preschimbându-se într-o
sticlă cu pepsi.
Pe când acidul îi intra în
pântece, Rodopsina a văzut
lângă chioșc sandalele lui
de plastic și a înnebunit.
Ah, zadarnic îi cântă poetul
din lyră că totul n-a fost
decât o animație ireală!
Iar Goolifern schilodul zeu
nu a realizat nimic din
această tristă experiență.

Harpă în relief

Mai potrivită vocea unei harpe
dar Hemmy harpista se scufundă
între groase pagini în raftul
7-Sor la trei blocuri de Curtea
Veche.

Se cunoaște bine că e un anticariat
și că astăzi suntem în 7 mai.

Hemmy se joacă mai departe cu raze
diamantine; poate își rescrie
biografia; acum.

Revăd zâmbetul ei cum se evaporă
și cum peste 7-Sor cădea o
ploaie galbenă care se amesteca
încet cu sunetele harpei.

Atomi uscați îi loveau degetele
îi despicau privirea îi ardeau
creierul.

Și ea continuă să comunice, nebuna
Hemmy din raftul 7-Sor la trei
blocuri de Curte-Veche.

Recompunerea zilei

I

Planete mici de wolfram.
Incerte și contradictorii
ondulații.
Dar raze ar putea recompune
visul.
Trebuie să ai o poftă nebună
de a focaliza inconstantul
de a dezamorsa temple.

II

Luna este o memorie a zilei
dar fără a exprima ziua
în totalitate.

III

Fi-voi o pată crudă

a unui obiect
galben.

IV

Spun: în locul mitologiei
simțul mitologic, poemul
o homeostazie infinită.

Physester

Astronomia este o știință a
metaforelor; din combinații
de lentile se proiectează
versul; nu forma-i veche ci
principiul dezintegrării
dogmei aerului.

Galileo descoperise în dense
straturi ale oceanului
cașaloți Physester.

Galileo II îl atacă pe primul
și trase oceanul lângă
casă.

Galileo XX într-un frumos costum
de scafandru surprinse pe
Galileo XXIII excavând
decorul în căutarea unui
sens proaspăt.

Următorul își smulse din trupul
său un psihic nou și-l
presără în spațiu.

Spuse: ”Karib Olimpiotul observase în vremea sa cum o simplă deviere a aerului în deșert provoacă fantasticul, la fel Armstrong urcând dealul mitropoliei cu o monedă de sol lunar în palma visătoare.

Toate aceste observații erau întreținute de avântul unor idei și nu de gesturi.”

Acestea spuse fărâmițându-și ființa într-un nucleu de lentile în care se concentrau lumina sensurile mecanismul perpetuu al cașalotului Physester.

Domnul Mecanic

El, tovarășul nostru de drum,
părăsise de mult trans-
lucida cochilie a melcului.
Vreau să spun că era o încetineală
pe care doar triunghiul atent
al ochiului ar fi putut-o
desluși.
Vehiculul gelatinos lăsa o urmă
de sidef iar domnul Mecanic
observa din îngălbenite
depărtări cu o mândră muțenie
în timp ce creierul i se
scurgea cu picături vâscoase
în trupul său.

.....

Gata, s-a isprăvit cu afirmațiile
și excluderile, s-a isprăvit
cu mecanicismul!

Satyrul Blassios îi spune iubitei
lui *nymphalida*: ”domnul
Mecanic avea un mod primitiv
și periculos de a se plasa
deasupra istoriei.”

Nymphalida (cu înțelepciune): ”vrei
esența acestei oracularare
științe? ea se numea melancolie
în vremea când neliniștea
se manifesta în forme pure.”

Meliopag și geneticienii

”Dacă ai îndrăgit hermeneutica
sufletul tău devine mai
bun?”

Meliopag ilustrul înger născut
într-o eprubetă face
în fiecare dimineată
aceleași lucruri:

1. Pune această întrebare
geneticienilor iar aceștia
consultând știința vanitoasă
îl injectează cu anti-
biotice.

2. Se închide în sala rotundă a
Atheneului trage husa de
plastic irizat de pe orga
electronică și câteva ore
exersează un ritm obscur.

(Este o eră pe care a mea
imagerie o dezvoltă cam
în același timp cu prima
cântare a eprubetelor

gânditoare.)

Pe umăr cu un kalaşnikov
geneticianul Protopopescu
zboară prin faţa uşii de cuarţ
a sălii de operaţie.

Face atâtea rime încât se crede
profet.

3. ”Nu are nici o importanţă, zice
ilustrisimul înger din
Meliopageea, că zeii țin ochii
deschiși doar și nu fac nimic
altceva;
eu mă uit la ei
și ei se uită la tine
tu te uiți la ei
și ei se uită la mine.

... O învălmășeală de uitături
și un luceafăr care se mișcă
iluzoriu pe balta cu broaște
și stele.”

Demonassa

*”Stăteam acolo sus undeva... plutind, moale,
ușor, confortabil, totul în regulă...”*
(un pacient al doctorului Sabon)

Erau seri de iarnă.

Stăteam întins pe pat în camera
mea, obosit, cu totul obosit
de groasa claritate a unui
trecut cer luminos.

Singur.

Privind cum pulsau protozoare
gălbui înspre tavan ca
acele unui ceasornic umed.

”A fost real, o experiență ciudată!”

Prin pasta gălbuie ah o vedeam
pe Demonassa ridicându-se
lîn și pulverizând în
strâmtul eter al camerei
imagini mișcătoare care
colorau al meu psih.

O, ce bisturiu neonul vizionar
tăind acele părți moi ale
imaginației mele!
”A fost real, o experiență ciudată!”
Mi-am dat seama că ea stătea
acolo sus undeva, plutind,
moale, ușor, confortabil,
într-o nacelă transparentă
ca scumpul zâmbet al Giocondinei
între paznici de sticlă.
Frumosul ei corp rămăsese pe colțul
ferestrei: vitraliu electric
inflamând al meu ochi eretic.
”A fost real, o experiență ciudată!”

.....

Târziu târziu domnișoara psiholog
își împacheta în pudrieră
limbul de păr blond
și târa al meu psih
spre clapele
joase
de pian
dezacordat
ale
scării.

Imn imun

Sfatul încețoșat.
Părăsită în amurg depărtarea
E îngropată camera datorită
 mirosului.
Pariez că firele uscate
 ale înălțimilor continuă
 să trăiască dominate de
 soare.
Semne găunoase au pătruns în
 lumina inventată.
Ce auzi nu-i vântul de nord
 nu-i ceasul nopții născut
 în captivitate, sunt petale
 sarea ce umple oglinda.
Pe sub un tablou vechi flecăreli
 și tânguiri fără chip
 traversează camera; singure
 își poartă de grijă; totu-i
 posibil.

Ies.

Pe o pantă soldații au ars unele
stele, prezentul navighează
respectuos.

Funcții ale zăpezilor se trans-
formară într-o arcă.

Gândesc: uneori spirite ies din
zăpezi și ne descriu
viitorul dar limpede-i doar
ochiul ce nu se poate lipi
de lucruri.

Dintr-o altă viață îmi amintesc
poemul.

Scena se revarsă

Poate-i o scenă solitară în
aer.
Masca unui zeu se holbează
în tihnă la un aparat
japonez.
Percepția are lățimea unei
frunze de lotus.
De sub coiful străzii apare
trâmbița unui trebuie
minuțios.
Germeni calzi umflă
spațiul.
Îi vedeam pe eu tu și el
(pe triumviri)
deschizând norul.
Aur și ignoranță zgomot
carnal.
Pe fundalul unor licurici
se combină noaptea.
O scenă își revarsă
memoria viitoare.

Nu mai sunt nopți

Nu mai sunt nopți...
Doar luna ca un periscop
cercetând o republică
a semnelor, un straniu
pântec.
Prin oraș alergând de la
un ceas la altul
un nevăzut animal.

Unda

Muta jucăușa undă trecu
prin tine cu fâșâit
de abur purpuriu.

Luă forma ta și muta
jucăușa începutu din
nou să facă semne
infinitului.

Dintr-un ecran adânc apare

Dintr-un ecran adânc apare
iubita mea.

Nervuri de fosfor o
înconjoară: cu
o logică minuțioasă
lumina mestecenilor
ascunde astrele care
tremură acum în părul
ei.

O aștept de 573 de ani în
realitate.

Ritmând tăcerea
moartea îmi pare
imposibilă și abstractă.

Satyrul

Acel cocoșat, Satyrul, ieșise
 din mine convulsionat.
Urcam la ultimul etaj al unui
 bloc cu nuștiucâtetrepte;
 o, labirinturi ale razei
 piramidale!
Satyrul cânta din mașinăria lui.
Sunetele erau vaste cochilii
 în care se repeta marea,
 o mare apăsată de gândiri.
”Dar cine a văzut Satyrul?”

Wolfram

Auzi tu neuronii cum se trezesc?
Este patru dimineața.
Stelele au plecat dar creierul
 mai tare strălucește.
Stranii iluminări ale caselor
 mașinilor, copacilor
 aparaterelor dau acestei
 dimineți forma unui imens
 craniu îndesat cu milioane
 de cifre de wolfram.
Psihul și psiha ce fac?
Încă dorm înlănțuiți în micuțul
 crâng din glastă.
Sunt atâtea ecuații roșii care
 vor plesni în această
 cupolă cu heliu!

”Vedeți, iubiți contemporani,
n-am folosit deloc în
ritmul meu cuvântul trup
căci diabolica imaginerie
ar deveni extrem de
plângăreață”.

II. MAGNITUDINI

(cădeau embrioni...)

cădeau
 embrioni
din
 cer
 pe
 case
 pe străzi
pe
 mașini.
 umbre.

(cenușă lină...)

cenușă
 lină
din
 pagini
 grele
învinețite
 curgea.

(era ea existența...)

era
 ea
 existența:
un
 electrod
înfipt
 în
 corpul
 meu.

(creierii umflați...)

creierii
umflați
de
nectar
rațional
vor
mai
renaște?

(tot ce atingeam...)

tot
ce
atingeam
se
prefăcea în
irealitate.

(se revărsară...)

se
 revărsară
nebunia
 și extazul:
scoici
 pe
 plajă.

(văd...)

văd
cum
spaimele
coboară
din
om
în
lucrurile
sale.

(zăpada...)

zăpada
absolută
ca
un
legiuitor.
vrăbii
cântă.

(verbe...)

verbe -
 nfiorate.

nu
 le
 pot
 rosti.

mi-e
 limba

neon
 cu
 șerpi.

(cum poți...)

cum
poți
să
visezi
moartea
când
sufletu-i
dominat
de
frică?

(de unde veniți...)

de
unde
veniți
lupi
diamantini?
din
fier
din
oameni
dintoși.

(de s-ar sfârși...)

de
s-ar
sfârși
odată
putredul
 zgomot
să
aud
duhul!

(deschid ușa...)

deschid
ușa.
salcâmul
mă
lovește
cu
ghimpi
strălucitori.

(grădini de raze...)

grădini
de
raze.
nu
mai
știu
rostul.
rămân
numere
pustii.

(puterea...)

puterea
 de-a
 gândi
simțul
 poetic
mă
 extrag
 din
 euri.

(sinapse...)

sinapse
 de
 foc
în
 ceață.
 o
 glob
 cu
 dinți!
cărnuri
 de
 cristal!

(gândiri...)

gândiri
galbene
ceas
galben;
oh
trăiesc
în
duhori
de
aur.

(poate și luna...)

poate
și
luna
chiar
luna
e
un
virus.
injecțați-mă!

(cristale sunt...)

cristale
sunt
din
care
detalii
s-au
scurs:
ideograme.

(dumnezeule...)

dumnezeule -
doamne
ce
creier
uriaş
are
cuvântul!

(cu ochiul...)

cu
ochiul
zic
fã
linii
pe
nisip,
marea
va-nghiți.
idei.

(ai piramida...)

ai
 piramida
lui
 keops
 pe
 cap:
 laser
magic
 pentru
 orbi.

(eram...)

eram
 mort,
 acum
sunt
 viu
 dar
 nu
 mă
 mai
 pot
întoarce
 la
 voi.

(am presat...)

am
presat
în
carte
o
lună
supraintelectuală.

(inorogi...)

inorogi
 veneau
misterioși
 solitari
și
 îi
 inspiram.

III. PLANTAȚIA SAAL (sonete)

Plantația Saal

Dezinvoltă ca esența plantația.
Ce rol ce fantastică noapte
 ar putea fi pleoapa
 sub care te-ai întins
 ca pe o plajă stinsă.
Plutim stingheri și magici
 ca într-o expediție
 spre lacul Emar.
Un orb copil inventează
 o stea electronică
 retează un binom
 ca nodul gordian.
Un record ca falsa
 plantație Saal.

Rezistența la neant

Vibrare a numerelor.
Muzeu de aer rar.
Sângele anume
 este făcut
 pentru a mă lansa
 într-un dans alb
 o cută în cer.
Incertitudine, o, incertitudine!
Aveam un chip care semăna
 cu o sămânță
 rezistând la neant.
Să mă renasc nu știu.
Doar dacă sângele
 compus ar fi din litere.

Încercuit

Mai aproape mai aproape
de invincibila de proaspăta
rază Psi.

Lângă o țeastă ca o absidă
care nu-mi seamănă.

Împrejmuît de cercuri uluite
de unghiuri uitate-n
întuneric
de ghitare
cu groase corzi de nervi.

Tăcut tăcut anti-tăcut.

Copăcel aseptice
cu frunze de sepii.

Căzură stele urcară anii.

Ai și tu umbră ?

Mariei

Ai și tu umbră
frunză
imaginară?

Lupți și tu cu
dominatoare
contururi?

Nu din cenușă
am renăscut.

Ci din tremurul tău
plută
de care-i legată
plasa copacilor,
elice
a zilei.

Terasa

Ai fi crezut că e o lumină
carnivoră un sărut violent.
Înainta animalul uniform
pe dealul Faythá
înnegrind enormă
așteptare.

Luna.

Hiper-tera-sa ființei mele.

Aluneca prințesa

prin culoarul divizat.

O roșie-armată de câini

își lovea colții

de geam, câini care

lătrau ca un viciu.

Vis de creieritate

Un Pământ din creiere
unde să zboare
creiere de păsări
printre creiere de
plante și creiere
de stânci, armonizând
cu alunecarea
creierelor de mașini.

Un greu tic-tac al
creierelor care să
învârtească
bătrânul
obositul
creier omenesc.

E cineva

- E cineva care mă somează:
 ”întoarce-te în viitor!”
- E cineva care gândește în
 prelungirea gândurilor mele.
- E cineva care unește trupul meu Yax
 cu sufletul meu Yay
 pentru a mă supune mai mult mie.
- E cineva care a intrat în creierul meu
 pentru a se sprijini pe creierul meu
 pentru a sprijini creierul meu
 pentru a mă convinge că singur
 nu mai pot să trăiesc.
- E cineva care-mi spune că fără mine
 n-ar fi în stare de nimic.

Ochi cu iederă

Atât de simplu, doamne al
sistemelor.
Nu în sanscrită găsim
formula: ”întoarce-te,
frate suflete!”
Așa scrie pe zidul cu
iederă hipnotizată.
E un vizor, îl știe bizarul
ochi al meu.
Din Europa sar maimuțe și
mașini, coduri și inimi
astrale; toate pe strada mea
la marginea
tuturor structurilor.

Exodul

Din frigider ies
pești vineții
pești-clește.
Zboară.
Pare un acvariu
casa.
Îmi mușcă pereții
mobilele cărțile.
Nimic nu urlă
nu sângerează
nu completează.
Intră în mine.
înoată în mine.
În mlaștină în azur.

Norul

E un nor, e un mare nor
toxic deasupra
străzilor (citesc).
Aud în calorifer
telegraf bătând.
Cu gândul la un cod
de legi nu mai știu
când a răsărit
când se înnoptează
când se transmite...
E târziu e departe,
e un claxon cosmic
în recii neuroni.
Știu.

O înaintare

Dungi verzi și galbene.
Reflexe ale toamnei.
Deslușind sublima
 psihologie eziți între
 opiu și tobe
 lasere și profeții
 zei și blițuri.
Lumina temperează un
 cer de dactili.
Acum acum preschimbă-te
 pentru că ești singur
 și dezintegrat
 în meditațiile
 tale

Venea, însoțindu-mă

De ce venea la mine?
La mine venea, în container
 în albuș, ah ce rai.
Se-ntunecau: străzile lumile
 televizoare din care
 se scuturau spori
 spre alți sori
 mai luminoși.
Venea printre coloanele
 unor simțuri
 viitoare.
Privighetoarea era.
Zbura spre mine,
 mă privighea.

E timpul

Să mă întorc
dar nu din Tormas
ci din cercul viu.
Aud un sunet extins
ca un cortex.
E timpul să revin
între voi
ca un limbaj.
Trec respirații și voci
prin norul albastru
al zilei.

Domină afazia.
Turbure ingrată vedenie
a edenului.

IV. ÎNTOARCEREA ÎN VIITOR

***”Ne interesează descoperirea unor moduri
mai bune de a ajuta o persoană să-și reconstruiască
viața astfel încât să nu fie victima trecutului său.”***

(G.Kelly, din ”Teoria constructelor personale”)

A cânta

Cântă dintr-un vartrav
melodie scumpă
a dimineții
(Ecolalii rare
ale unor zei
de hârtie)

- Messer, nu ești
din jurilovca
sau măcar
electronist în Mastrya?

Ce cauți tu aici
printre curenți,
nu vezi tu fauni
cum vin îmbătrâniți
de viers și danț
mușegăituri pot spune
abia târându-se
printre marmoreene
rădăcini?

Intraductibil sonorizator

Desigur cu timpul
fiecare învață
arta ritmării

E un mod naiv
de a opune realitatea

Emblema unui ou

Tu ai zis:

”eu sunt perfect în
frumusețe.”

Ce este sufletul tău?

- Un ou între aburi.

Și au venit

gnomi falerbi fizicieni
cherubini merbileri
argoshieni: aproape
20 de mii de cosmonauți.

Așa păreau în costumele lor
cu solzi azurii.

Pluteau ca niște viermișori
de oxigen în apă.

Un bisturiu ca o armată.

O singură umbră.

Așa păreau ca și *acum*
600 de ani fix.

În Ubqra am fost
 în Wydkul am fost
 în Sinvuacumtec am fost
 în 1400 DH am fost
 dar viața nu s-a perfecționat.
Doar atomi vioi.

(Ce înseamnă înălțimea la care
cugeți?
- Desensibilizare!
Ah sunt injectat cu
 individualitate.
Atâta concret mă face să vărs;
 vărs vers.)

Tu ai zis:
 ”nu știi ce înseamnă
 acestea?”
Și cei 20 de mii de cosmonauți
 au devenit centrul umbrei
 acropolea vorbirii.

”Ceva românește nu știi?”
- O, cum să nu, tatăl meu era
 plin de idei.
Idolii mei erau muți.
Erau înseriați în niște
 rafturi.
Perfect reali.

Eu aveam un ghid al meu
 în care priveam pentru
 a-i cunoaște mai bine.
O, tatăl meu iradia în
 sinea lui
 o mulțime de idei.

Sinea lui în care s-a scurs
sinea tatălui său
a umplut sinea mea;
eka! nici un suflet nu
este al meu
nici o idee nu
este a mea.

Tu ai zis:
”cine va duce greul,
greul pământului?”

Pământul ca o casă.
Și a venit Șitanana Alber
soția mea.

Moartea învierea.

Era dimineață.

Se trezi cu greu
își pregăti cafeaua
într-un ibric de aramă
pe ochiul aragazului.

Luă apoi un ou din frigiderul
casei și-l aruncă
în apă clocotită
pre limba aragazului
roșie.

Ha-ha! iată fenomenul eva-
porării, iată aburii.

Iată moartea-învierea.

Iar oul, oul utilitar
îl împachetează-n șervețele
Șitanana economista.

”Trăiești?”

Trăiesc, trăiesc.

Lumina cu lavă

Vezi Afres cum din far ies
 rafale de fraze?
Marea carnală cu scrisul ei
 concentric.
Nu auzi supersonuri de
 frunză mielinizată.

Doar:
 tăcere și rătăcire
 paseri și spasme
 recife și cifruri
 val și convalescență
 visuri și provizii
 lauri și aură
 nave și caverne
 somm și omnipotență
 nisip și monism
 umbră și sumbru
 pustie și acustică.

O călătorie în lumina cu
lavă.
Pentru a descoperi un
blazon alb
mai enigmatic decât
o prognoză.
Pentru a descoperi omul
ascuns în alt om.

Ungmar

Dense luciri în rochie.
E Ungmar din Ro
 Ungmar cea roșie.

Uite-o în lunahod
 chemând al ei sor.
Ah teleleică nu ești
 din Rohod?
Ți-au ieșit simțurile
 din minți
 tot umblând prin
 camera mea, simți?
O să vină gândișorul
 și gândirea
 mână-n mână
 ca procurorul
 și legea.

Steaua de ceară.
Trecerea
Dense luciri în rochie.
E Ungmar din Ro
 Ungmar cea roșie.

Frumusețe, ah Frumus!
Adu-mi ungmarite
 din norii cumulus
 ai țigării mele
 smintite;
 încet:
 abstracții de mâini
 de buze și păr.

Spun:
creieri de fier
 ruginiți
 vor începe să miște
 doar eu pier,
 știți?
Creieri de năluci
 vor începe să muște
 doar tu te duci
 suflet al meu.

Dar Ungmar întruchiparea
 trezită
 în trupul sărac
 îmi aruncă pirită
 în limba putredă
 o abstracție umedă.

Constelații de Ungmar
 cu brațe de purpură
 vin și-mi retează
 creieri ce se scutură.

Hic et nunc.

Va fi o stea
 va fi un prunc.
O privighetoare
 a beznei.
Călătoare placentă.

Din ochi îmi țâșnesc
 laseri și răcoare
 suflu și rânjet
 nelumesc.
Dense luciri în rochie.
E Ungmar din Ro
 Ungmar cea roșie.

Máhna-Máhina

Poți să cobori din nava ta
lângă brazii raționali
ai lui Kanely Sivla și
să-l prinzi pe Máhna?
E acolo în strania urbe Psittey
un mahinariu și mult
praf care preface
în oglinzi negre
lucruri și arătări.
Slavă de argint!

Poți să deschizi pe
m pe *a* pe *h* pe *n* pe *a*
și să arunci
în fiecare grotă
un crab de uraniu?
Te va chema primogenitura
și te va ruga

să-i cureți oasele?
Îți va spune: vino-n Psithey,
acolo-i circumvoluțiunea mea
sceptrul și trompeta mea?
Sau crezi că psihoterapia ta
îi va captiva mintea?

*"Ah ce plească ar fi
"pe Mahna să-l prinzi
"într-o statică zi
"cu foc de oglinzi
"și cvadripedul spre răsărit
"să fugă vecinic ca un smintit
"și-n cada sfântă techirghiol
"să-noate-n smac și în formol!"*

Unde sunt:
tricospera balvorul
benzelimfa uleretti:
felurite bogății?
Le-a prădat Málna Victoriosul.
Hei, poți tu să încerci
puterea spânului?
Poți tu să smulgi
dinții hexacontetraedri
ai crocodilului?
Poți tu să turtești fesul
lui Bewihared-pașa?
Poți tu să lingi cenușa
paserii fenix?
Poți tu tăntălăule să-l
strângi în brațe pe
dracon?
Poți să-ți bagi labele în
genotip-fenotip:
în stalactită-stalagmită?

*"Unde sforăie lumina
"șade Máhna-Máhina
"cu nevestele și plozii
"intelectul și aprozii
"și grăiește către lume
"cu hârțoage despre cum e
"fără sine corporal
"călărind un papagal;
"doamne bine e în cer
"când nu dor fiere și fier!"*

Poți să cobori din nava ta
și să-l spulberi pe
Máhna?

Poți (oooooooooooo)?
*"Hârburi ascuțite sunt
sub dânsul."*

În dulcele crater Psithey
văd omenirea progresând.

Bufnița dușmănoasă

Mă cercetează perfid
o insectă galbenă
cu coarne și fălci
groase.
Sunt singur e noapte
luna miroase
ca un ou de carbid.

Îl chem prin telefon
pe șeful meu
să-mi aducă o
pompă cu analcid.
Dar insecta galbenă
se preface
într-o bufniță.
”Drace!”
Din pompă se scurge
o bufniță

ca o viperă
peste carnea mea
liberă.

De spaimă

șeful face cu mine
un contract
ca să-i dau în taină
un raport exact.

”Urmărește bufnița
scrie totul în
foaia de observație
și te voi decora
cu o decorație.”

Îmi cumpăr un lasou
de celuloid
și mă învârtesc prin
Valea Megavid
într-un elicopter.

”Șefule, această bufniță
e gânditoare.

A luat un microfon
și strigă-n eter
că un căpcăon
vrea s-o omoare!”

Șeful îmi aduce degrabă
lancea unui atom.

”Decapitează microfonul
mai întâi,
îmi ordonă.

Sfărâmă cu raza din călcâi
pârâcioasele timpane
iar pe madonă
închide-o în seif.”

... Simțuri ca un recif
extins pe țărături,
Îmi smulg din carne alămuri

să aud nervii
cum se zvârcolesc
cum sună cum palpită.
Aud bufnița cum vomită
peste visul meu
din care aș vrea
să mă trezesc.

Protocol

Și râma ieși din pământ
cu întreaga ei risipă
de cercuri noroioase
și roșiatice.
Și ocupă locul Ed lângă
clinica Ov din zona Ag.
Și din clădirea secretă țâșni
o ceată de omuleți
cu binocluri și blițuri.
Și se năpustiră în vuiet
asupra râmei.
Și crezând că-i un cordon
ombilical
aduseră și un medic.
Și medicul nu-și putu închipui
cine a putut făta o ființă
din care se vede doar
restul sacru antenatal.

Și omuleții văzându-l ezitând
 îi despicară țeasta
 și-i sorbiră știința sa.
Și moșiră în grabă restul
 sacru roșiatic și noroios.
Și fotografiară fiecare element
 fiecăre început de
 suferință.
Și fotografiile le expuseră
 în sala cu idoli a
 clădirii secrete.
Și conchiseră că idolii
 se vede bine nu au ființă
 nu au ființă nu au ființă.

Triunghi cu privighetoare

A

Privighetoarea infinită într-o noapte
când Liujatnia Guaruma căuta omul
netulburat și plin; aureola unor
arbori, ce rezonator!

Ficțiunea înlătură orbita unui neon.
Eternitatea începe la miezul nopții.
Sunt verbe pe care le-am creat când
vietăți simple ocoleau reclusiunea
iernii.

Implozii de sunete.

Întoarce-te!

Privighetoarea este ideea mea.

Luna oarbă ca o cârțiță în care nu
te poți reflecta.

Tabloul orașului atârnă într-un muzeu
gol ca o pleură perfectată.

B

Privighetoarea infinită într-un muzeu
gol când căuta Liujatnia Guaruma
tabloul oraşului.

Sunt verbe în care nu te poți reflecta.
Vietăți simple atârnă într-o noapte
ideea unor arbori când eternitatea
este ficțiunea.

Luna înlătură orbita unui neon.
Ce rezonator ca o pleură!
Privighetoarea mea începe miezul nopții
oarbă.

Întoarce-te cârțiță perfectată!
La omul ca o aureolă.
Implozii de sunete pe care le-am creat
netulburat și plin ocoleau
recluziunea iernii.

C

Privighetoarea infinită ca o pleură
când Liujatnia Guaruma atârnă omul
într-un muzeu gol.

Tabloul oraşului căuta într-o noapte
perfectată aureola unor arbori în
care nu te poți reflecta.

Ce rezonator ca o cârțiță!
Luna oarbă înlătură ideea mea.
Privighetoarea este ficțiunea iernii.
Implozii de sunete ocoleau orbita unui
neon.

Întoarce-te când eternitatea începe
recluziunea!

Sunt verbe la miezul nopții vietăți
simple pe care le-am creat netulburat
și plin.

Extemporalul

Cu cine sunt?
Cu-nvăpăiatul cu somnambulul
 liliac.
Îmi atârnă de gât ca un copac
 cu rădăcinile-nfipte în
 firma uscată a magazinului
 fortuna.
Sunt tot în P.* orașul exilului
 unui număr uluitor de țânțari
 fluturi lampanți și ciori
 care ghilotinează liniștea.

"Fii pe pace!"

"Nu te emoționa!"

"Nu te exterioriza!"

Mă gândesc la ion barbu ion pillat
 cezar baltag daniel turcea
 miron cordun călin vlasie

ce-or fi făcut ei în P*
în ore ca acestea de exilate
muzici.

Dar mă gândesc și la alții
care-au trecut introspectivi
prin acest pol al abstracției
de la poalele chomolungmei
lanțului carpatin.

Ce vibrație! ce nor de inimi într-un
nord de flăcări zemoase!

Ehei, rază de carne!
Ce-o să-i spun eu zeului?
Zeul inhibat excitat instabil vorbăreț.
Zeul alegând culori de pe o masă a
laboratorului.

Zeul de carne moale netocită.
Zeul dinaintea scaunului meu bine
înfipt în știință.

Zeul care așteaptă sunetul trompetei,
trompeta cui? a salamandrei?
sau a îngerilor? sau a viselor?
sau a realității trezite din
spatele imaginilor?

Zeul pierdut în creierul meu plin
de forme de zei, forme șterse.

Semnificații stranii.

De exemplu: Enos îl naște pe Valomis
care îl naște pe Yor
care îl naște pe Zabul
care îl naște pe Mlicon
care îl naște pe Xefai
care și acesta provoacă Umbre...

Încât eu îmi spun:
o, imperial hohot de liliac,
cum aluneci tu ca o bilă

în capul și în corpul meu
cum aluneci tu ca o armată de
duhuri...

Se petrece totul
acolo sus.

La creierul de munte.

La etajul hiperfonic

În case suspendate

în contra gravitației
a excitației gravitației.

Înspre extraterestri.

În miez levitațional.

Trăiesc în mijlocul universului

în miezul lumii.

Bine că m-am născut.¹

¹ P* = Psithey

Pianomania

Soare necunoscut -
aceste senzații
ale unui altfel de
sânge.

Mai stăpân
pe frageda conștiință.

Mai tăcut
ca soldații
de plumb.

Nu te constrânge
nici un gând
nici o ființă.

Doar capul creierului
apasă.

Dintele creierului.
Moliciunea sângelui.
Isteria inimii.
Sfâșierea limbii.

Sunt alei ca lungi
țârmuri.

Visezi un pian
ca un miliard
de cărnuri
văzătoare
vorbitoare.

Un pian al aleilor
pe care trec în țivil:
dintele creierului
moliciunea sângelui
isteria inimii
sfășierea limbii.

Doar acel cap al creierului
pianoman
dorește cântări
din cerul Vahan.

Din concernul Vahan.
Din biroul Vahan
Din dicționarul Vahan.

Ehei, prieteni pianofili,
priviți atent la stil
la încrucișări de sânge
la răsturnări de alei
în guri de blocuri!

Nu vedeți lumini
cum plesnesc în fose
cum înnebunesc
cum se împut
în cărnuri în veioze?

Timp este
dar să mă-nvăț pe de rost
nu pot.

Deviere în mașina de scris

O, nebunie a combinărilor!
”Zilfa zilfa, vantre!”
 așa urlam în geamul
 templului.
Templul e un fel de-a zice:
 eternitatea-i o mumie
 în fond.

Am lăsat egoni complicați
 ca o coafură provincială
 l-am luat pe Noi
 și l-am plimbat prin
 păsări vehicule biblioteci
 și limba zbârcită
 se însuflețește ca rochia
 miresei.
Tu ești cer tu ești mare

tu ești gură?
Așa cum stau în mașina mea
de scris:
cerul e un balcon dezumflat
marea un pantof jupuit
gura-visul unui afazic.
Desigur în degetele mele
sunt mici startere
mici săli de reanimare.
În tubul de oxigen
urlă un câine.

Reanimez mașina mea de scris
neagră ca o mumie,
vreau să spun ca
eternitatea.
Câinele sugerează spaima
dar eu cred că e
un mod de a fi
în continuare singur.

Povestea unui vis

Cerul strâmt.
Aerul rece.
Un clovn lichid
 s-a scurs pe podea.
O spumă de sânge.
Un clovn
 din care ies
 mai mulți clovni.

Sunt în camera mea,
 ei sunt! clovni!
Au aparate.
Au substanțe.
Fac experiențe
 cu mine.
Fac încrucișări amputări
 grefe simulări.

Fără ca nimeni
să știe.
Nici asistența socială.
Nici comitetul de bloc.

Iar eu cânt acest cântec:
”Comrun viduzuny
stumler runga xuny
tul viz humbe pon
voh avel evon!”
Acest cântec obsedant
și trist și nemaiauzit.

Calea Ramtavarepa

Pe un drum fără contur
zile de-a rândul
chiar ani
condus doar de luminescența
unei lămpi de birou

Vino și tu
Se întâmplă să nu-ți găsești locul
chiar dacă semeni cu
o statuie a stabilității
așa cât obrazul pudrat al unui
soare în asfințit
să nu te prefacă într-un clovn

S-ar putea să nu avem noroc
Orele par calme în general
chiar orele subiective

Sigur, s-ar putea să ne simțim
bine
într-o astfel de expansiune
Tu să mă legi strâns
de catargul cu firma peco
așa cum a făcut și Ramtavarepa
pe când căzuse pradă
ispitelor unor gânduri

Fără contur e aerul pur

Cerul 45

Suntem în cerul 45
 în secunda 34
 în strada 148
 în timpul 2
 în liniștea 81
 în enervarea 247
 în soarele 3001
 în cartea 0002
 în conștiința A.K.371767
 în devenirea 666
 în voința 23
 în moartea 1.

Așteptarea va lua chipul aerului.
Aerul va lua chipul aburului,
 oricum ceva mai vizibil.

Aburul va lua chipul ceții,
mult mai vizibilă.
Ceața va lua chipul unui vast coridor,
cu mult, mult mai vizibil.
Un coridor din care ies niște ochi imenși
și albi, cu mult, mult, mult mai vizibili.
Ochi ca niște pietre aruncate-n apă lină,
cu mult, mult, mult, mult mai vizibile
DECÂT MINE!

Autofotografierea

Îl așez cu mare grijă
 înaintea mea.
Îl plasez cât pot mai bine
 în spațiul gri
 în aerul gri
 lângă semnul π
 (blocul lângă care
 vreau să-l fotografiez
 pe el,
 pe acel TU
 flămând ca un
 ecran de radar,
 mândrul TU,
 darnicul
 neprețuitul la care alerg
 să-mi vărs sufletul.)

Încep să url.
Încep să freamăte.
Sub sticla de fosfor
 incandescent
Nerăbdătoare zilele
 zilele zilele.
Sunt zile în șir
 de când îl așez
 ca pe o maimuță.
Și maimuța se uită
 la mine,
 la culoarea cărnii mele
 la culoarea vieții mele.
E ca un sfînx de pastă,
 de sârmă, de ceva moale
 liniștit tăcut.

... Aud un bâzâit răbdător
 și mă văd pe mine
 cu ochii lui
 cum alerg din
 spatele aparatului
 în spațiul gri
 în aerul gri
 lângă semnul π .

Vizită la un cobai

Opt inorogi la ora opt
 intră în casa mea
Îi rog să ia loc în
 biblioteca mea
Le fac opt cafele
Las afaceri mărunte:
 ficați elixiruri
 poezie serviciu
Fraților dar pentru ce
 ați venit?

Nimeni nu spune nimic

Unul închide un ochi
 și se face întuneric
Altul deschide gura și
 o lupă sferică tăioasă
 cade pe covor

Altul mișcă un deget și
cărțile din rafturi
încep să plutească
Altul își umflă pieptul
și zidurile încep
să pârâie
Altul îmi atinge fruntea
și orașul se înghesuie
în întregime sub masă
Altul scoate din buzunar
un instrument și în
schimonositul aer
liniștea pocnește
în urechi
Altul se ridică în picioare
și totul absolut totul
se pulverizează

Ultimul îmi arată o
fotografie solarizată
în care se vede viața mea
înainte cu opt minute

Vanzătorul de lecitină (el
este de fapt) vine cu un
minuscul dispozitiv și
mi-l vâra în vârful limbii
cenușiu.

Ah emotivă milionime de secundă!
(unde ești tu Mnemocunda
zeul cămărilor de var
cu ale tale trufașe simțiri și reci silogisme?
Creierul se umple
fruntea mi se umflă,
alunec pe-o falie
hidrocefală.

înroșind *ca râma*
vibratil *spondei*
luna *sună-n râul*
străzilor *spontan*
sunt mai singur *astăzi*
ca singurătatea
astrul *mă aspiră*
veșnic *lăcrimând.*)

Dar dacă într-o zi vine un personaj real
(fie K. W.) și-ți vorbește în două limbi
cum ar fi ziua și noaptea?

Ziua: ”desfoliază veacul pentru a cunoaște
clipa.”

Noaptea: ”inventează lumina unui veac
când visiunea coboară din lucruri.”

Cumpăr un dicționar cu 200.000 de hili.
E un moment agreabil când ții în mâini
un saurian.

E ca și cum te-ai plimba cu două sute
de mii de câini pe Strada Mare,

admițând desigur că me-
canismul tău ar fi imobil.
... O greutate în sufletul meu
ca un latent bisturiu.
Toți doresc o minune,
descoperirea secretă
ca un viciu.
E o lume de mame născând.
Rămâne timpul colorat.
Explozia unei rampe
lasă urme murdare.
Index hibrid.
Aprinde versul reversibil!

Încet încet literele devin
uriașe-etcetera.

Maximum-maximorum

RITMURILE-acestea le-am mai auzit
hexametru noptii bate lung în ziduri
însă este necesar ca electronii
să traducă visul lui Bentroni-
n. au venit năluci din stânca Gibraltar
cu lucioase coruri pentru o cântare;
pene au ca păsări, coarne ca draconii
ochi apăsători din munții conici.
ce-o să spună Vùmmy când o să-nțeleagă
că e groasă noaptea și-i mare belea?
o să cheme-n grabă în ședință
populi de sub aburi moi în grav tempo:
”prieteni, e timpul să trecem la fapte
și nălucilor să le dăm la cap!”

V. CEAȚĂ ȘI AURĂ

Scurtă vlasilie

Turn ca un laser în zare rod voltaic pe un voal cu stele: știi nave mai pure?	<i>(urc la zero pe- ste lave.</i>
Lire în priză, era un meșteșug sfânt, un gând în seri minate	<i>lin irizat sunt înse- mnat.</i>
Nori în ramă s.o.s. test rar flori ca sfârșitul unei practici, râd tineri cu atee arcuri și poze peleide	<i>ramses-ra o actinie cu polei.</i>
Când Vahdes închise aezii și rotorul cu zei se năruie	<i>ah încar- nări</i>
Pari uns cu inimi într-o fosă în duhori	<i>prin sumă înduri.</i>
E vineri	<i>in-</i>
Fiara și urma zburând ca taina unui râu: un principiu pentru azi	<i>fîrm azi incipi- ent rai.</i>
Ți-e sete de-o undă cu voce,	<i>sondă</i>

sunt munți de vocale cu	<i>sunt, o cale</i>
ierburi și cuburi de frunze	<i>cu buze</i>
inarticulate	<i>arctice.</i>
Adu sabia adu alfa acizi	<i>bici</i>
pătimași urna marțiană	<i>amar.</i>
Nu mim nu fulger nici	<i>ninge</i>
lucruri de boemia nici	<i>crud, mic</i>
cortex filmat ci: un	<i>cort exilat</i>
poem pe care-l pun în cerc	<i>pare pur-</i>
pentru a susține mișcarea	<i>pura.)</i>

Anti-camera

Spini într-o eră canari și gura vie ca un nimb în ferigi	<i>(sunt răni vii în frig.</i>
Itemuri în atac rănite subțiate de religii	<i>teme-te de regii</i>
Carne cu tigri verde și galbenă printre iele, sub senzație lunară	<i>negri de zaț: lar-</i>
Valuri în for pe sub bolți de cucută încinsă	<i>ve în</i>
Paseri în ochi mâniași se tem ca să vorbești cu întunericul	<i>seri moi. orbești în tunel.</i>
Cine urcă și cine coboară? Atenție la săpunuri la itemuri	<i>o, lasă patemi</i>
Privește fragede termite limfa curgând negru negru	<i>frate. curând</i>
Cât pământ oblic și câte ceruri cu bluza pătată de o limfă curgând negru	<i>tobe buze murind.</i>
Copaci hemiplegici rituri și mari <i>legi tari</i> semne de dinți de amprente	<i>din dante.</i>

de iscălituri, sfinți în mape, țigări în așteptare	<i>scări în ape țări naștere.</i>
Țin strâns în creion ah structura unei terase la care ader în ore de cunoaștere	<i>creaturi ard în or- aș: re- forma</i>
Nimic formal	<i>alfa rec-</i>
Un mal ferit de carne cu tigri verde și galbenă de limfă curgând negru negru negru	<i>e, galenă elf cu gând gr- eu. ordin orei</i>
Renaște un cor din era unei aviații diurne posedat de sunete care lasă urme virile pe cer obiecte alburii	<i>avide. pat de miri cerbi cabluri.</i>
În ora rea vezi explorarea bătrânului creion	<i>revezi exo- tic re-</i>
Aștept vele, nu toți potrivesc spațiul	<i>velat, po- ți</i>
Vestește: a rescrie pustia e bine să amâni; poți să te înrăiești	<i>trestie să trăiești?</i>
Să storci liniștea până când vei auzi un strigăt de durere: nu astfel vin fructele și frumusețea	<i>sinea irigă stele și fețe</i>
Refac un eu-însumi care să înoate în tu-însuși și amândoi să intr-un un oraș sintetizat	<i>rar însumând te-</i>
Când zile sunt despărțite de zăpezi	<i>ze părți de zi.</i>
Când punctul trecând prin limfa cu tigri verde și galbenă revine în matca sa de sânge cald	<i>tu treci cu tigve galene ades.)</i>

Amintire dintr-un ghid

În voia oceanului
 irișii mei
 plutesc
Respiri încet
Eu te-am luat cu
 mine pentru a
 serba un
 sentiment ingenios
În singurătate

*(în vocea lui
rime
plute
epice.
e alt
tra-
seu.
meninge
sigură.)*

Proiecție

Cinema pur și-n est Olmus
sau nor uscat, sân pe
ceas sau artă lină
Are mină de zi de limbă
înghețată
Ochi stătuți

*(aur și stol
unor sate.
cesari
emini
tă-
cuți.)*

Devenim copaci

Urc, ce vreme, lichenii par lari
dormim în sticloase tulpini
O zi într-o seringă sângeroasă
Adâncă marmură de ceață
Nu e o gară
Pe cine așteaptă acești yogini
manechinele acestea răsucite
ca viruși nisipoși:
copacii?

*(creieri
dor în oase.
o, ring geros
în armură de cea-
ră!
tace
machina; ce stea
cu iris
opac!)*

Sub rune

Sub rune somnul vede scripeți sori trepanări	<i>(sun. sonul descrie răni.</i>
Diav la Hepsnor deprimat apasă lunete	<i>yale nor rimat apa lethe.</i>
Riduri	<i>dur</i>
Linii	<i>n-</i>
Un orizont desprins ca renul, tăind umbre	<i>or prins ca ulti- me</i>
Rug, rug, reper vătămat	<i>guri.</i>
Pictura se prelinge pe culoar, nu ani vin sau pinguini	<i>lin vis</i>
Ai dor de mituri	<i>ai dormit.</i>
Ce știi!	<i>ești</i>
Diav în fordul lui răcește, pulpa lui e un robinet în gaza	<i>în for.</i>
Și noi, noi cum o să zburăm cu heliopoemul?	<i>e raza, numără</i>
Sunt lumi stinse stindarde cardi- nale	<i>pomul mistic, car- nal.</i>
Cu orez ouă euri intru în Hepsnor	<i>orori eps-</i>

Mila să-l facă pe domnul Q.	<i>ilon. tu</i>
mai tare ca puma	<i>ai arma</i>
Elfi și îngeri au aceeași incizie	<i>fișe</i>
Taci	<i>ai</i>
Nu știi ce vrea	<i>știrea.</i>
Astrele seamănă cu arsuri	<i>stres ars.</i>
Teza mea privește porii în	<i>teme-te.</i>
galerii	<i>eri-</i>
Ei înțeleg un noe iambic și	<i>nii!</i>
vene cu maci; sunt puțini,	<i>nu țin</i>
îi leg în decor în con în	<i>lege coconi</i>
abscisă, îi fac vicari virgule	<i>abis acvile.</i>
Q. râde dar aorta își face	<i>rar atic</i>
rondul	<i>rod.</i>
Ce zici, pot conecta aerul?	<i>poc! eterul</i>
Am adus sub rune o masă de	<i>brun</i>
bucătărie, luna joacă pe	<i>e-</i>
resturi	<i>resuri</i>
Sunt file care fac de cart cu	<i>file fade art-</i>
un vaier apăsător	<i>era</i>
Într-adevăr progresiv, egiptean	<i>în regresie.</i>
O, încă nu sunt sere	<i>între</i>
Mă prepar îmi dizolv febra	<i>premi</i>
în turnul cu sunete	<i>lunete.</i>
Îți trebuie știință pentru a	<i>știi? e</i>
muri?	<i>u-</i>
Alalia se pierde printre mure	<i>lise ieri mur-</i>
Q. îmi aduce un urs cu torace	<i>itor;</i>
verde, ce camuflaj!	<i>ce mulaj!)</i>

Noap̃tile libere

Noap̃tile stereotipe nu lasă
nici un lucru nevoalat
Televizorul se iluminează
când îți bat la ușă
O ecuație melodioasă
El nu este un ochi liber
Iluminare ca un nectar
antarctic
Adânc sau multiplu gândul
preferă un cuvânt carnal

*(noile ste-
le.
lire lumi
cântau.
ce melasă!
hili
lunar
arc.
suplu
e ferul.)*

O zi în lume

Mantia neonului nu mai acoperă
nici un fluture

Oxid alb și mut

Lumină

În orașul nostru e un ciclop

(ai eon ai operă

lut

albit

lin.

ora un strop.)

Cu deltaplanul

Cute fast gânduri rugină nisip	<i>(curg în</i>
Un lup urlă prelung	<i>e-</i>
la stereotipi	<i>ter</i>
Apeluri la arte precise și imponderabile	<i>huri arse debile.</i>
O palmă infinită în grotă	<i>înfig</i>
Fără strigăt fără exil	<i>trei</i>
Sunt stele cu bronhii roase murdare	<i>hidre</i>
Îngerul sculptează în corpul tău	<i>în gestul</i>
o aripă delta	<i>arid.)</i>

Un atac de 30 de ani

Acolade cu ceasuri părănd bale de piatră; printre silenii	<i>(un psi</i>
Roluri de șoareci abili	<i>rar</i>
Ding-ving! nu uita lente tării	<i>eter-</i>
Sunt prunci înfășurați	<i>at.</i>
în pete de iisus	<i>netede</i>
Riști tăceri	<i>știri.</i>
Către mine se repede o mână	<i>tren de</i>
alungită, fiecare stradă are	<i>alge</i>
un periscop	<i>unic.</i>
Ești spirala murind în oase de	<i>ramuri cad</i>
var umbrela trecătoare	<i>vela a-</i>
orbita	<i>orta:</i>
Nu hematii tocite ninse îmi place	<i>numai tâmple.</i>
să privesc nici ochiul șerpesc	<i>cerc</i>
al lunii din care se prelinge	<i>prin</i>
ultimul simț hipnotic	<i> timp.</i>
De unde vii semn fierbinte mister	<i>devin fier tester</i>
al razei negre care a paralizat	<i>racla</i>
vietăți?	<i>vie,</i>

Sfânt trupul tău ca o sârmă
aeriană
Ah cât de singur voi fi odinioară!

*puls
rană
crin.)*

VI. UN TIMP DE VIS

”...carnea tocește fierul...”

(A.Russo, C.R.,59)

Un timp de vis

Trăiesc într-un vis din care nu mă mai pot
trezi

Chiar în acest moment visez

Visez cu puterea unui miliard de vise

Ideile și simțămintele au dispărut

în acest vis pe care îl trăiesc

fără intenție - sunt trăit de vis

tot așa cum treaz fiind

ești trăit de idei și simțăminte

Visul este o activitate onirică

adică un fel de nebunie a unui corp

inert;

inerția mărește nebunia

Sunt în contact cu mine însumi

care nu-s decât o nebunie inertă

Și totuși în această definiție a visului

ceva este eronat

căci:

cum se face că eu vă pot descrie

visul pe care tocmai îl visez?

Deci:

să refacem definiția din punctul de vedere al existenței mele:
visul este o inactivitate alertă
a unui corp fără de simțăminte și idei personale

Mai precis:

totul este subordonat simțămintelor
și ideilor visului

Visul este un fenomen real

Acest vis este infinit mai puternic decât propriile mele idei și simțăminte

Rolul acestui vis este de a modifica total ideile și simțămintele corpului pe care cândva îl numeam al meu

De aceea:

îmi este foarte teamă să mă trezesc
și prefer să vorbesc visând;
îmi este foarte teamă să mă trezesc
căci este absolut sigur că voi uita
visul pe care nu vreau să-l uit

Sunt captivul acestui vis urât și umilitor

Ferice de mine că pot încă vorbi visând

Clar de Terra

Strada nu se mai
sfârșea
Tăcerea îți smulgea
carnea
Iar carnea nu se mai
sfârșea

Orașul uitase de sine
La televizor un match
sau o aselenizare
Tăcerea îți biciuia
nervii
Orele se scurgeau
ca o scriere arabă
Tăcerea te părăsea
lăsându-ți nălucirea
și insomniile
Lumea începea să se miște
avidă și grea
Tăcerea nu mai vroia
să vină în sufletul tău
Iar sufletul tău începea
să se miște avid și greu

Dincolo de logica unei veioze

Dincolo de logica unei veioze
de deasupra patului
în mijlocul pământului
niște litere intens luminate
într-o cameră cu aparate
de umbră
de năclăioasă umbră...

Precum e noaptea

Precum e noaptea
te chem să trăim
o clipă
în spațiul psi
Nu există morți nici
vii
Decât spațiul psi
Precum e noaptea
scârbită de omizile
care îți cad în păr

Comunicat

Creierul lunii
între oase și cărnuri
de aer stătut.

Introspecție în zori ploioși

E un lucru alb în mine
Iar eu am această forță
 albă
Nu mă doare nimic
Nimic din ceea ce m-ar
 putea face inutilizabil
E un lucru alb în mine
Iar eu am această forță
 albă
Albă ca...
Atât de albă
Așa, mișcă-ți palmele
 în fața ochilor închiși
 în fața disperării
 a durerii a inutilizabilului
Scutură-ți palmele în ritm
 egal
Egal ca și pulsația acelei lumi
 ca pulsația acelei geometrii
 a ochilor închiși

Aşa, acum ridică ușor pleoapele
sau blocajul biotic
Și scrie despre un lucru
alb care e în tine
În mine
Despre o forță albă o forță
neconținută.

Înaintare

Am vorbit, sunt eu
(Dar satyrul s-a aruncat
de pe muntele Psitteyului
în chiar apa sistemului).
(Hai domnule, hai mai departe
mai departe printre pete
rorschach
să aflăm cine-i mai rezistent)

Acum când sunt viu

Alge

Alge de wolfram
Wolfram crud
Sunt lumi sunt lumini
 mai tari
Orbim

Reconstituirea

Tot mai adânc tot mai aproape
sus sau jos
în scorbură
în cenușa de aer
în miezul de carbon
Pe o stradă într-o casă
Evenimente sunt
O supurație continuă
Poți să te revezi prin ani
nu știi câți
ceva cântă fără încetare
Ceva al zilelor al nopților
al vietăților al morților
al tău, tu care te împotrivești
ca o Totalitate

Ceața (visiune)

Nu se mai aude ceasul
Ceasul ușor ceasul tocit
ca o copită până la os
tocită

Nu se mai aude și nu se mai vede
nimic
Uneori din ceață apar
copii cu pumni plini de
diazepam,
copii cenușii umflați
Măinile mele sunt cenușii
sângele meu e cenușiu
Ziua se scurge printr-un
bandaj murdar

Cerul se depărtase

Cerul se depărtase
Steaua la care priveam
 în secret
 semăna atât de bine
 cu mica vitrină

Originea poemului

Versul nu vrea nu mai vrea
 să vină la mine
 în gândul meu în carnea mea
Nu are destulă putere
 să treacă strada
 să se smulgă din ochii
 vânzătoarei de la farmacie
Strada incertă de ianuarie
 incert
(Chiar acum ninge
Farmacia intră în cer
 ca un glonț amortizat)

Linște

Din gura Lui cădeau litere
pe nisipul ud mișcător
Ca niște crabi pe care
ah, îi văd
urcau pe picioarele Lui
se înfîgeau în carnea Lui
în oasele Lui
Un aer gros
neuleptizat
Aștepta înfășurat
în umbre
cu capul răsturnat
pe mâini
Un ochi consternat de
linște
”Atâta liniște!”

Emisiune

Cum stau așa în spatele
perdelei mi se pare
că totul se desprinde
de mine
E o zi de vară și mi se pare
că nimic nu s-ar mai
putea schimba
Decât privirea mea
Care m-a inventat pe mine
Care mă trădează fiecărui
lucru în parte

Casa de aer

Ființa aceasta
nu mai are loc
în mine

Existența întrece visul

Totul este bine cunoscut
Totul îmi pare clar
E adevărat că mi-au trebuit câțiva
ani câțiva zeci de ani
ca să devin senin
ca un cer senin
după o lungă vară secetoasă
Deși am 33 de ani nu sunt isus
nu am dezvoltat nici o religie
nu am murit
deci nu am înviat

Să reținem:
 existența întrece visul
Mi-ar fi plăcut să spun:
 visul este o parte a existenței
 este chiar esența existenței
Sunt sigur că sunt bine înțeles
 totul este clar și bine cunoscut
Seceta este o culme a clarității

Vorbesc în ritmul unei vorbiri firești
fără metafore
Metaforele sunt o jignire a existenței
O existență clară ca un cer senin
după o lungă vară secetoasă

Rugina de la ora 0

În sfântă noaptea
 cine ruginea?
Se topeau clauzii
 se reintegrau
Eu fiind asemenea
 cenușii vorbitoare
Oarbe halucinații
 în țipătul unor secunde
O, soarele care nu
 mai venea să ardă lepra!

Sentimentalizare

Și acum că este atâta liniște
cum propulsat aș fi
în vid în dumnezeu,
cum ceața ar lăsa descoperit
un craniu pe o colină
cu televizoare sparte,
ah, ar trebui să am o idee
despre sentimentele
lucrurilor

Nici lucruri nici ființe
doar sentimente

Oglinzi care se scurg

Unde?

În chiar această casă

În chiar acest oraș

În chiar această lume

Plutesc plutesc plutesc

Sunt ceasuri ca păianjeni

S-a golit pustiul

O senzație
Și voci ca valuri
 cuprinse de spirit
E sentimentul că sunt
 viu

*
* *

Ynor o aduse la mine
 într-o zi când nimeni
 nu-mi vorbea
Eu începusem să articulez
 în limba hitită
Ce s-ar fi făcut hitiții
 fără gândirile mele

Ynor îmi strânse bine
 tâmpile
Căci tare se temea
 să nu-mi ies din minți

Și o întinse înaintea mea
 pe această nemernică
 umbră care adie
 ca un cearceaf mototolit

Pulsam

Pulsam atât de tare
ca o stea ieșită
din gura Lui.

Singur, mai eficient

Singur - ca zidul
ca un ochi imens
aruncat în râu
ca o ghitară
căzută
la picioarele
unui ciung

Și multă liniște
liniștea unui ceas
într-o cameră
goală și unică

Și un televizor
conectat din care
cad lumini și gândiri

Sinele s-a întors
în sine însuși
ca o pleoapă închisă
ca o stradă blocată
ca o zi care nu mai
revine

ștersă total de
ultima noapte
Noaptea din care dispar
toate zgomotele
toate decorurile
toate disperările
Salvează-te!
Injectează-te!
Operează-te!
Cu lama unui psi
mai precis
mai eficient

Noaptea se sfârșesc

Noaptea se sfârșesc
cu același țipăt
Noaptea greu trăite
în așteptarea
unui singur cuvânt
imponderabil

Un mod anti-amnezic

Doar pentru că era foarte frig
și pentru că era o deplină
liniște
și pentru că totul începuse
a se lovi de frig și de liniște
Pentru că lumina venea precis
dintr-un cer care coborâse
un cer care mă privise îndelung
și apoi se ridicase
printre antenele blocurilor
Pentru că era de fapt noapte
și pentru că aș fi vrut
să călătoresc în sus
până acolo unde noaptea
se sfârșește
Pentru că îmi era foarte frică
și pentru că frica
luase forma pielii mele
a părului și a dinților și
a ochilor, a paralticilor și
a nebunilor și a orbilor

Pentru că erau niște copilași
care urlau și se zbăteau
în capul meu
Pentru că știam că există
obiecte cu blănuri moi
de animale
ale nimănui,
atacându-mă umilindu-mă
Pentru că îl vedeam pe el
îl visam pe el
nu mai puteam trăi fără el
fără acel judecător
fără acel encefalograf
fără acel însoțitor de lux
care este eul meu
Pentru că gândurile mele
se lipiseră de ziduri umede
ca niște melci de apă
Pentru că îmi era foarte dor
de ea preafrumoasa
castelana unor ventricule
dominate de galben-gri-roșu-
albastru-violet-verde-negru

Doar pentru că eram
Târându-mă prin această
supă caldă
Lovindu-mă de cruste
de Negru și Roșu
de propriile mele ascuțișuri
Ca și cum m-aș fi născut,
un adaos negru și roșu
Pulsând

Nu se-aude nici un instrument

Nu se-aude nici un instrument
trist
Ninge ca-n vârful Omul

Îngeri nu știu să vorbească

Lună imprimată
Lună rece și somnambulă
E o peliculă t.v.
și o perfidă muzică
Îngeri nu știu să vorbească

Nu-i sezonul verii

Nu-i sezonul verii tocmai
și mlaștina miroase a
cocleală de viermi
Poate este de vină limbajul
azvârlit în noroi

O.P.N.

O triadă ontică negativă:
orbi-paralitici-nebuni

Unghiuri ale disperării

Grote
Vizuini

Camuflajul

Acest tablou conține două cuvinte neașteptate
PEISAJ FLAMAND și o semnătură pe care
nu doresc să o dezvălui
Este vorba de un titlu tabloul în sine
nu l-am pictat eu dar pot spune
că în acele pete cenușii recunosc
sufletul meu
Mi se întâmplă foarte rar să-mi văd sufletul
așa cum ai vedea desenul clar
al unui pachebot
pe care apasă 3 km de ocean
Să ne înțelegem sufletul nu este egal
cu acest tablou inspirat
Este posibil să existe legături insesizabile
Este posibil ca suma tuturor tablourilor
să exprime mai complet starea mea
sufletească
Dar eu continui să privesc acest tablou
care acoperă o uriașă gaură
în perete

Către Comodius

Gândacii trăiesc în armuri de mătase -
numai noi Comodius ne încredem
în telepatie în fitotehnie și-n filatelie
Pisicile miorlăie ca niște copii înjunghiați -
numai noi Comodius ne visăm auguști
și vrem să trăim în pace în pace în pace

Beat de frumos

Totul este frumos

 într-un oraş frumos

 pe un mal frumos

 într-un timp frumos

 într-o lume frumoasă

 într-o linişte frumoasă

 într-o beznă frumoasă

Copacii sunt frumoşi

 asfaltul este frumos

blocurile sunt frumoase

 dealurile sunt frumoase

 magazinele sunt frumoase

 cerul este frumos

 oamenii sunt frumoşi

 casa mea este frumoasă

 antenele sunt frumoase

 totul

 totul este nespus de frumos

E atâta frumuseţe

 e atâta căldură

și atâta liniște
atâta iubire
atâta lumină

Umblu beat

ca un om beat
ca un cer beat
ca un copac beat
ca o bucătărie beată
ca un șobolan beat
ca o câmpie beată
ca o bibliotecă beată

Eu sunt șeful unor constructori frumoși
care construiesc un bloc frumos
cu ciment frumos
cu var frumos
cu nisip frumos
pentru un oraș frumos

Un bloc cu nu se știe câte etaje frumoase
Un bloc de pe care o să zburăm frumos
în frumusețe și libertate

Un bloc frumos de unde strigă
o femeie frumoasă
înebunită de frumusețe

a gurii,
și un praf cald
întors în mine, în mine însumi

Să fii singur și fără
singurătate

Glorie

Intrasem în mine
Adânc în mine
Mă baricadasem în mine
Și vorbeam
Vorbeam tare în clădirea
 cu infinite săli
 prin care treceam
 în viteză în mare viteză
Nu mă vedea nimeni
Nu mă chema nimeni
Vorbeam cu mine însumi
 enervat de mușenia zidurilor

Tramvaie

Tramvaie de ieri
pe străzi de ieri
cu oameni de ieri
Un film nou

Camera de vise

Nu se aud mașini
nici melci
Iar ele urlă
uitatele
mele poeme
Într-un con întunecos
- nu ermetic -
al camerei de vise

Atrofiate de beznă
de tăcere
de neliniște
și plictiseală
Vor puțin aer
puțină iubire
puțin contact
cu lumina
Obosite de o îndelungată
ședință a disperării

Aproape oarbe
flămânde paralizate
au încă putere să scâncească
micile suflete de experiență
Sunt vii, încă sunt

Recurs

M-am întors pe lungul drum
de sare și diamant
Torsionat de calmante
Recitesc scrieri mai vechi
Cine este în locul meu?

Trecerea lumii pe la semafor

Ești atât de atent
la modul în care se
formează himera!

Iradiat

Iradiat
De cine știut?
Unde ai mers?

Îți văd dinții
 cum stau înfiți
 direct în sânge
În sânge individual
Subterană-i doar moartea,
 iradierea
Dinții stau direct
 înfiți în moarte
Sânge subteran
Poți afla un mesaj
Continuă continuă

Ritmuri

Ritmuri, ah ritmuri
instrumente de tăcere!
Aura mea

Manifestare

Dominantă viteză
a luminii psi
Și nemărginită
în Nemărginire

Un contact prin iriși
mai uluitor
ca Uluirea
mai fascinant
ca Fascinația

Proaspăt fard
opus culorilor
deviate-n gri
prin rotație nebună
amețitoare
Fard adânc și sistematic
ca însăși frumusețea
iluzorie

Ev mediu

Unde se opreau acele
larve
vedeam străzile
negre, împuțite
Tic-tac negru
Frică neagră
Neagră pânza
necunoscută
pe care se imprimă
umbra ta

Lumina

Lumina unei lanterne
în noapte
Densă ca singurătatea

Rugă

Nu ai putea veni tu
omulețule de aer?
În ceas orele stau atârinate
ca un liliac
Omulețule de aer
luminos și pur.

Vorbire limpede

”Să exprimăm limpede confuziile...”
E o deviză care-mi străpunge organ după
organ
Nu știu cine a lansat-o
Dar e vie există iar eu
desigur eu care exist
nu mă pot sustrage nici unui
existent
E o culme a gândirii existente
S-ar putea să fie foarte dificil
să rezolv această problemă
dar o voi rezolva
Voi exprima cât se poate de clar
confuziile
Deși nu fac yoga
Am doar sentimentul că aud o voce
iar eu nu fac decât să mă exprim
în ritmul ei
Deși sunt bruiat: clipă de clipă

vecina mea țipă
radioul de asemenea -
nimeni nu aude
Sunt rezistent
O rezistență de o mie de ohmi.

Un semn rar

La tine m-am gândit
Poezia nu mai vrea să știe
de mine
La tine care vii din
ordinea de fosfor

Va fi lumină

Va fi lumină

și ei se vor trezi
pe rând
dintr-un vis
al marelui zeu
disociativ

Se vor trezi pentru a visa

mai departe
imagini pocite
ale unui ecran infernal

La o pistă de karting

La o pistă de karting stau
ghemuit într-o margine
Pista de karting goală pustie
în ceață groasă pustie
Într-o margine de pustiu
lângă craniul fostului
abator
Aștept un șarpe de fier
cu ochi mari de fier
cu gingii însângerate
din care voi stoarce
un antidot rar
În ceață în pustie
La o margine de pantă
absorbantă

Nu o să-mi mai fie teamă

Nu o să-mi mai fie teamă
de nimic
Voi privi ore nesfârșite
stranii limbi fosforescente
ale unui ceas elvețian

Film mut

Un tren negru venea
 din cer venea
 printre antene ruginite,
 lin ondulându-se
Printre ziduri cenușii
Un tren care
 nu se mai oprea
Urmărit prin televizoare
 de un oraș amuțit
Un oraș care nu mai știa
 dincotro curge ora
O gură neagră venea
O coadă cu solzi negri venea
Un sistem negru venea
 și se înfigea
 în zidul teatrului
 municipal
O explozie fără zgomot
 ca într-un film mut
O năruire
O dispariție totală
 într-un teatru brusc populat

Calmarea

1. "Sport și Sănătate"
"Calmare"

O deplină calmare

Asta vă doresc
din ceea ce doresc

Zilele în care am urcat Omul
sunt îngropate în carnea mea

Nu este carnea
Sunt zilele când doream calmare
prin sport și sănătate
prin întărirea creierului
prin suplețea cuvintelor

Cuvintele care calmează
Pe cine și de ce să calmeze?

Nu suntem noi mâncătorii
de calmante?

Nu respirăm noi calm
și nu trăim noi calm
atât de calm?

Calmare prin tăcere
printr-o lungă tăcere
a nopților calme
a zilelor urmând
creierelor calmate

2. Tatăl meu n-a fost un om calm
N-a știut adică
ce-i sportul calmarea și sănătatea
Insuportabil ah, ca de la sine
carnea să se calmeze!
Nici televizorul nu e calm
nici caldarâmul de pe Strada Mare
nici norii încruntați (bătrâni filozofi)
nici dacia mea imperială
nici cățelul pandele
nici pantofii prin care se vede
lumea umedă a străzilor
nici Abstractor patricianul
și nici plebeianul Concretor
acești gemeni învrăjbiți de moarte

Nimeni
Nici marele dar nici micul nimeni

3. Vă doresc o după-amiază calmă
o duminică la fel de calmă
ca și o plimbare
sau o trecere (trecere spre unde?)

Suntem foarte calmi
E un ideal
Nici nu mai știu dacă am trăit
sau dacă trăiesc
Stau agățat de ideal
ca de un gard

Dincolo niște femei bronzându-se
lângă o apă calmă
sub un soare calm
pe un nisip cald
Priveliști

Calmitatea reface umanitatea

Totul este frumos

Ploaia cu miros de amital
(Relaxează-te!)

Stau întins într-un pat
 în mica sală
 din micul spital
 al unui mic oraș
 peste care curge
 o ploaie de toamnă

Totul este frumos curat
 și binecuvântat

Eu nu exist (îmi închipui)

Nu există nici o sală
 nici o clădire
 și nici un oraș

VII. Psithey

(Scrisori)

I

Numai așa ar mai putea fi o cale de ieșire din această grotă. O grotă ai cărei pereți sunt mari ecrane. Dincolo o viață ireală. Neînchipuită. Te simți un om de grotă. Nu mai poți rezista în atâta întuneric. Ochii te dor. Ai vrea să-i smulgi. E greu să te orbești singur. Dincolo mirajul unor culori. Și atât. Restul imaginație. Îți imaginezi o altă viață. Nu vei trăi-o nicidecum. Urli și nu te aude nimeni. Nu ești nici om de grotă. Ești un mic animal fără ochi. 90% din informații dispar. Pierzi și ultima șansă. Vrei să mori și nu poți. Sau, dacă ești nebun, poți încă spera. O speranță fără temă precisă. Vai de capul tău! Iar timpul trece. Un oligofren care perseverează la infinit. Dincolo nimeni nu crede că mai trăiești.

Mai ai încă putere să scrii. Ceva aparent abstract. Ceva care este doar în capul tău, dumnezeu știe unde. Scrii până nu te mai recunoști. Halucinant. În mod normal tot ceea ce scrii ar trebui să fie un urlet profund și prelung.

”Întrebarea cheie nu este *ce este?* sau *ce va fi?* ci *ce faci omule?*” Așa scrie în ”Omul și universul informațional”. Deci: ce faci omule? Nu fac nimic. Îmi imaginez. Asta fac din tot ceea ce aș putea face. Nu vreau să devin schizofren !

II.

Există un oraș care se naște în singurătatea și haosul sfârșitului de mileniu. Exact în momentul în care toate speranțele și năzuințele sunt proiectate în necunoscutul necompromis al mileniului următor.

El se cheamă Urbs sau Miezul Lumii sau, mai simplu și mai concret, PSITTEY.*²

Psitteyenii sunt un fel de cetățeni minusculi, dar pe măsură ce conștiința lor devine mai clară, mai intolerantă, deci mai ordonată, cu atât dimensiunea lor lumească devine mai vizibilă și deci mai inevitabilă.

Acolo unde se naște, se dezvoltă, se maturizează un psitteyan, aerul, apa, focul, pământul și ideile sunt imediat și puternic activate.

² * Anagramând, "PSITTEY" nu înseamnă nicidecum "Pitești", cum au crezut de-a lungul anilor criticii mei.

III.

S-ar putea să fie o iluzie. Nu știu. Încerc să mă concentrez în stilul K.W. - 35. Iată ce descopăr: un cerc din ce în ce mai îngust al conștiinței și o nemaipomenită debandadă a măștilor și tot mai multe voci care nu se văd.

Ce vor toate acestea? Nu vor să știe nici de unde vin, nici încotro se îndreaptă. Vor să știe cine le dirijează.

Mult timp am crezut că personalul este superior impersonalului. Am dezvoltat chiar o filosofie. Către anul 35 am început să-mi dau seama că individul a murit odată cu dumnezeu. "Noi" este superior lui "eu", "tu" și "el". "Noi" este un imens magazin în care câteva idei sunt multipliccate în miliarde de forme sensibile.

O paradă și nu un paradis.

IV.

Automatele vor să reînvieze. Tot ceea ce a devenit
pasiv, stereotip, mort vrea să-și recapete sufletul.
Imensa păpușă vrea să fie vie. Din nou. Vrea să
se supună propriei gândiri și propriei afectivități.
”Ești sigur că nu greșești?” vociferează iarăși: iarba,
copacii, albinele, atâtea păsări și încă atâtea pi-
ciorușe și mâini colorate. Puteri și ordini noi.
O, câte minuni ar putea săvârși un dumnezeu-electro-
nista!

V.

Imaginea unui bloc ale cărui etaje sunt ca niște ceruri suprapuse. Un lift implacabil care te urcă la ceruri și te coboară din nou pe pământ.

Un bloc ca o gură a raiului.

Un bloc ca un axis mundi.

Comunicare între rai și iad. Un bloc ca un arbore cosmic. Posibilitate unică de a te lansa în supralumesc. Antenele: simbol al vizualizării și sonorizării supralumescului. Supralumescul = contactul cu lumea. Eul este infernal, noi-ul este paradisiac. Urcare de la eu la noi. Eu-urile în comunicare crudă devin tu-uri.

Egocentrismul este depășit de altercentrism sau noscentrism. Viață și moarte. Ascendență și transcendență. Zeițele sunt: Fisioteia și Psihoteia.

Nu va trebui nici să zbor nici să mă cațăr pe acoperișul acestui bloc verde. Nici să fiu pasăre, nici să fiu maimuță. E de ajuns să iau liftul și să mă urc în ceruri.

VI.

Ninge ca într-o stampă japoneză.

Ce se va întâmpla acum?

Zambilele, ghiocerii galbeni, narcisele, cârciumăresele,
lalelele și florile de zarzăr, piersic, măr, cais,
cireș, chiar și de prun sunt deschise ca niște ochi
de copil.

VII.

Despre aceeași obsesie: o realitate mai puternică
decât imaginația. Imaginația - un refugiu al eu-lui.
Realitatea - o capcană a eu-lui.

”Imaginație - progres

La al poezilor congres!”

Și:

”De-atâta realitate

Nu mai poți citi o carte!”

Străzile, zidurile, aerul - toate sunt poluate cu
realitate. Puțin realism (imaginați-vă!) ne-ar aduce la
realitate.

E o frumusețe, ce spun, e o nenorocire să ai sim-
țul realității și grația imaginației.

VIII.

Dar nebunia cine s-o înțelege?
Tineretea noastră toată-i scufundată
 în nebunie.
Nu poți fi nici optimist nici pesimist.
Poți cel mult visa.
Ca și smochinul pe care l-am plantat
 cu mâna mea în spatele casei
 delirante.

IX.

Încotro, dacă cerurile-s goale? Doream un psihic nou
privind în oglinda unei bălți.
Totul se întâmplă în aceeași patrie pe care n-o mai
înțeleg. Un viciu de care sunt dezlegat. Trăind
într-un laborator și nu într-un bazin cu o apă
caldă și renăscătoare.
Fiecare loc poate deveni un psihocentru.
Cuvintele de la care așteptăm marea rezoluție sunt
bătrâne târfe cu pielea întinsă și greșos fardate.
A dori maxima expresivitate a mușeniei.
O cură de o sută de ani cu tăcere și trăire mută și
profundă.
Naturalul având o extensie nebănuită.

X.

(Foaia de observație)

Eu sunt cel luat la ochi

Mai întâi aflu că sunt născut, într-o zi anume într-o
lume într-un spațiu anume dintr-o lume anume
- informațiile sunt exacte nu pot fi contestate,
subiectivitatea începe cu un fapt exact un soare
exact o dimineață exactă un oraș exact, o naștere
fără dubii: antecedentul prim pe care n-am cum
să-l șterg să-l falsific să-l confund

Nimic misterios nebulos, nimic secret

Român și nu egiptean sau grec sau american sau
chinez

Parte bărbătească, apt de vârstă și de moarte

Nici zeu nici erou nici centaur:

de-a dreptul ființă normală - o normalitate
aptă de anormalitate, în principiu

(Nu știu nimic despre ursitoare, ce-or fi zis
ele atunci)

Apoi:

urmează vreo zace pagini din care nu înțeleg
nimic

Nici mama și nici tatăl meu n-ar înțelege nimic

Eu sunt fiul lor și nu pot să mă nască încă

o dată spre a fi cât mai veridic observat

Observațiile, mi se repetă zilnic, întrețin spiritul
științific

Nici nu exist, sunt de-a dreptul observat

XI.

Eram obosiți - o generație obosită.

”Ce se întâmplă, doctore?”

Aveam sentimentul că suntem proiectați
dintr-o uriașă mașină a salvării
răsturnată într-o intersecție
pustie.

Dedesubt girofarul pulsând ca un soare
lent!

(1976 – 1989)

CUPRINS

I. RECOMPUNEREA ZILEI (NEURONIA) / 7

- Cântă Tu ! / 9
- Megalopsihie / 10
- A venit trecutul / 12
- Imaginând neliniștea / 13
- Rodopsina / 14
- Harpă în relief / 15
- Recompunerea zilei / 16
- Physester / 18
- Domnul Mecanic / 20
- Meliopag și geneticienii / 22
- Demonassa / 24
- Imn imun / 26
- Scena se revarsă / 28
- Nu mai sunt nopți / 29
- Unda / 30
- Rarefiere / 31
- Dintr-un ecran adânc apare / 32
- Satyrul / 33
- Wolfram / 34

II. MAGNITUDINI / 35

- (cădeau embrioni...) / 37
- (cenușă lină...) / 38
- (era ea existența...) / 39
- (creierii umflați...) / 40
- (tot ce atingeam...) / 41
- (se revărsară...) / 42
- (văd...) / 43
- (zăpada...) / 44
- (verbe...) / 45
- (cum poți...) / 46
- (de unde veniți...) / 47
- (de s-ar sfârși...) / 48
- (deschid ușa...) / 49

(grădini de raze...) / 50
(puterea...) / 51
(sinapse...) / 52
(gândiri...) / 53
(poate și luna...) / 54
(cristale sunt...) / 55
(dumnezeule...) / 56
(cu ochiul...) / 57
(ai piramida...) / 58
(eram...) / 59
(am presat...) / 60
(inorogi...) / 61

III. PLANTAȚIA SAAL (sonete) / 63

Plantația Saal / 65
Rezistența la neant / 66
Încercuit / 67
Ai și tu umbră ? / 68
Terasa / 69
Vis de creieritate / 70
E cineva / 71
Ochi cu iederă / 72
Exodul / 73
Norul / 74
O înaintare / 75
Venea, însoțindu-mă / 76
E timpul / 77

IV. ÎNTOARCEREA ÎN VIITOR / 79

A cânta / 83
CAPUL 1 - Emblema unui ou / 85
CAPUL 2 - Lumina cu lavă / 88
CAPUL 3 - Ungmar / 90
CAPUL 4 - Máhna-Máhina / 93
CAPUL 5 - Bufnița dușmănoasă / 96
CAPUL 6 - Protocol / 99
CAPUL 7 - Triunghi cu privighetoare / 101
CAPUL 8 - Extemporalul / 103
CAPUL 9 - Pianomania / 106

CAPUL 10 - Deviere în mașina de scris / 108
CAPUL 11 - Povestea unui vis / 110
CAPUL 12 - Calea Ramtavarepa / 112
CAPUL 13 - Cerul 45 / 114
CAPUL 14 - Autofotografierea / 116
CAPUL 15 - Vizită la un cobai / 118
CAPUL 16 - Vânzătorul de lecitină / 120
Maximum-maximorum / 123

V. CEAȚĂ ȘI AURĂ / 125

Scurtă vlasilalie / 127
Anti-camera / 129
Amintire dintr-un ghid / 131
Proiecție / 132
Devenim copaci / 133
Sub rune / 134
Noaptea libere / 136
O zi în lume / 137
Cu deltaplanul / 138
Un atac de 30 de ani / 139

VI. UN TIMP DE VIS / 141

Un timp de vis / 145
Clar de Terra / 147
Dincolo de logica unei veioze / 148
Precum e noaptea / 149
Comunicat / 150
Introspecție în zori ploioși / 151
Înaintare / 153
Alge / 154
Reconstituirea / 155
Ceața (visiune) / 156
Cerul se depărtase / 157
Originea poemului / 158
Liniște / 159
Emisiune / 160
Casa de aer / 161
Existența întrece visul / 162

Rugina de la ora 0 / 164
Sentimentalizare / 165
*
** / 167
Pulsam / 168
Singur, mai eficient / 169
Noaptea se sfârșesc / 171
Un mod anti-amnezic / 172
Nu se-aude nici un instrument / 174
Îngerii nu știu să vorbească / 175
Nu-i sezonul verii / 176
O.P.N. / 177
Camuflajul / 178
Către Comodius / 179
Beat de frumos / 180
Studiu / 182
Glorie / 184
Tramvaie / 185
Camera de vise / 186
Recurs / 188
Trecerea lumii pe la semafor / 189
Iradat / 190
Ritmuri / 191
Manifestare / 192
Ev mediu / 193
Lumina / 194
Rugă / 195
Vorbire limpede / 196
Un semn rar / 198
Va fi lumină / 199
La o pistă de karting / 200
Nu o să-mi mai fie teamă / 201
Film mut / 202
Calmarea / 203
Totul este frumos / 206

VII. PSITTEY / 207

(Scrisori)

I. / 209

II. / 211

III. / 212

IV. / 213

V. / 214

VI. / 215

VII. / 216

VIII. / 217

IX. / 218

X. / 219

XI. / 221

POEZIA LUI CĂLIN VLASIE

(Observații exterioare despre o acțiune interioară) / 223

NOTE BIOBIBLIOGRAFICE / 252

REFERINȚE CRITICE / 254